

Arrest

nr. 119 139 van 19 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 30 september 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juli 2009 diende verzoekster een aanvraag in van een verklaring van inschrijving. Op 25 augustus 2009 werd verzoekster in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving, als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Op 30 september 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing, houdende de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN WIEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

in uitvoering van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54/57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam NS (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene vroeg het verblijfsrecht aan op 22.07.2009 als werkzoekende en legde ter staving een werkgeversverklaring van de firma Rason schoonmaakbedrijf uit Nederland voor. Daarmee bekwam betrokkene op 25.08.2009 de verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of nog aan de voorwaarden is voldaan om het verblijfsrecht verder uit te oefenen. Daarom werd op 10 02 2010 een brief aan betrokkene gericht waarin gevraagd werd haar huidige situatie toe te lichten. Er stond expliciet in de brief wat ze kon voorleggen indien ze nog werkte in Nederland of indien ze intussen werkzoekende zou zijn in België. Op 16.02.2010 legde betrokkene haar Nederlands arbeidsovereenkomst voor, alsook de loonfiches november en december 2009. Gezien de voorgelegde documenten werd er van uitgegaan dat betrokkene nog steeds tewerkgesteld was in Nederland en dus verder het verblijfsrecht kon uitoefenen als beschikker van bestaansmiddelen.

Naar aanleiding van een tweede controle (zie brief van 23.08.2012 aan betrokkene gericht) en een bijhorende woonstcontrole legde betrokkene echter documenten voor waaruit blijkt dat zij reeds sinds 24 09 2009 "ingeschreven was bij de VDAB als 'uitkeringsgerechtigd volledig werkloos'.

Concreet wil dit dus zeggen dat de documenten die betrokkene op 16.02.2010 voorlegde reeds achterhaald waren en helemaal geen weergave waren van de toenmalige activiteiten van betrokkene en zij dus zo op onrechtmatige wijze het verblijfsrecht begin 2010 wist te behouden.

Overeenkomstig art 42septies van de wet van 15.12.1980 kan daarom een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene. Betrokkene heeft de Belgische autoriteiten misleid om het verblijfsrecht verder uit te kunnen oefenen. De voorgelegde documenten waren daarbij van doorslaggevend belang.

Betrokkene verblijft intussen al een viertal jaar in België en zou dus kunnen beschouwd worden als houder van het duurzaam verblijfsrecht Gezien het hier om gebruik van misleidende documenten gaat om het verblijfsrecht te behouden en betrokkene er nooit is in geslaagd een reguliere activiteit in België op te bouwen (betrokkene heeft slechte 1 dag in België gewerkt sinds ze zich als werkzoekende in België heeft ingeschreven) is het wél degelijk evenredig niet alleen een einde te stellen aan het duurzaam verblijfsrecht van betrokkene maar ook aan het gewone verblijfsrecht...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

“EERSTE MIDDEL: Schending van art. 42septies van de Vreemdelingenwet. Schending van de materiële motiveringsplicht. Wat betreft het gebruik van misleidende informatie. Dat verzoekster met klem ontkent misleidende documenten te hebben voorgelegd. Deze documenten stroken wel degelijk met de waarheid en gedaagde kan niets anders aantonen. Dat Van Dale het woord misleiden omschrijft als: mis-lei-den (misleidde, heeft misleid) 1. bedriegen

Dat om te bedriegen verzoekster aan gedaagde bedrieglijke stukken zou moeten hebben overgemaakt. Verzoekster ging er louter vanuit dat de overgemaakte stukken voldoende waren om de vraag van gedaagde te beantwoorden. Indien gedaagde op 16.02.2013 van mening zou zijn geweest dat de documenten onvoldoende waren omdat zij geen gegevens hadden omtrent januari dan had zij perfect bijkomend kunnen onderzoeken wat zij nagelaten heeft te doen. Bijkomend en niet in het minst is bovenstaande vaststelling des te klemmender wanneer verzoekster moet vaststellen dat gedaagde al op de hoogte zou zijn geweest van haar beweerdelijke misleiding sedert 23.08.2012 en pas één jaar later in actie schiet om over te gaan tot intrekking van het verblijfsrecht. Dat verzoekster niet anders kan oordelen dat gedaagde spijkers op laag water zoekt om haar verblijfsrecht in te trekken. Dat één jaar stilzitten niet strookt met een zorgvuldige overheid die zich "misleid" voelt. Dat gedaagde derhalve onterecht het verblijfsrecht heeft ingetrokken. De materiële motiveringplicht is geschonden alsmede art. 42septies van de Vw.

ONDERGESCHIKT: Wat betreft het toepassingsgebied van art. 42septies. Dat art. 42septies Vw. als volgt luidt: (...). Dat verzoekster geen enkel vals, vervalst stuk heeft gehanteerd, noch misleidende of

valse informatie heeft gehanteerd, noch andere onwettige middelen heeft gehanteerd bij de erkenning van haar verblijfsrecht. Verzoekster meent dat art. 42septies Vw. enkel kan gehanteerd worden indien zij gebruikt heeft gemaakt van bovengenoemde middelen bij haar aanvraag en dus niet in de loop van haar verblijfsrecht (hetgeen zij overigens ook niet gedaan heeft). Gedaagde breidt derhalve onterecht het toepassingsgebied van art. 42septies Vw. uit naar het behouden van verblijfsrecht. Dat de tekst van art. 42septies Vw. evenwel duidelijk is en niet voor interpretatie vatbaar kan zijn zodat een uitbreiding onmogelijk is. Dat de beslissing genomen werd in een verkeerde toepassing van art. 42septies van de Vreemdelingenwet."

2.1.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 22 juli 2009 een aanvraag van een verklaring van inschrijving indiende, als werknemer of werkzoekende. Gelet op het feit dat door de verzoekende partij in het kader van de voormelde aanvraag tot verblijfsmachtiging een werkgeversverklaring werd voorgelegd van een Nederlandse onderneming, werd in overeenstemming met artikel 40 van de vreemdelingenwet besloten aan de verzoekende partij een verklaring van inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen af te geven.

Artikel 40 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :
1 ° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;
2 ° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt. "

In het kader van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet werd op 10 februari 2010 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een schrijven gericht aan de verzoekende partij ter controle van de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verkregen verblijfsrecht.

Uit het administratief dossier blijkt dat in voormeld schrijven van 10 februari 2010 uitdrukkelijk werd aangegeven welke documenten door de verzoekende partij dienden te worden voorgelegd indien zij nog steeds in het buitenland tewerkgesteld zou zijn, dan wel indien zij inmiddels in België of in Nederland werkloosheidsuitkeringen zou ontvangen.

Gelet op het feit dat door de verzoekende partij op 16 februari 2010 een kopie van haar Nederlandse arbeidsovereenkomst werd voorgelegd, alsook kopie van de loonfiches voor de maanden oktober, november en december 2009 kan niet worden betwist dat ze liet uitschijnen nog steeds tewerkgesteld te zijn in Nederland.

Terwijl door de gemachtigde van de staatssecretaris op 30 augustus 2012 werd vastgesteld dat de verzoekende partij reeds sedert 24 september 2009, dus nagenoeg 5 maanden voorafgaand aan het schrijven van 10 februari 2010, was ingeschreven als *"uitkeringsgerechtigd volledig werkloos"*.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd dat zij meende dat de voorgelegde arbeidsovereenkomst voldoende was om de vraag van de gemachtigde van de staatssecretaris te beantwoorden, gelet op het feit dat haar uitdrukkelijk werd uitgelegd welke documenten dienden te worden voorgelegd, indien zij niet langer tewerkgesteld zou zijn in het buitenland.

Het loutere feit dat de door de verzoekende partij voorgelegde stukken niet vals of vervalst waren, doet geen afbreuk aan het feit dat de verzoekende partij, volkomen in strijd met de instructiebrief van 10 februari 2010, foutieve documenten voorlegde, die de schijn opwekten dat zij nog steeds tewerkgesteld zou zijn in Nederland, terwijl zij reeds meer dan 5 maanden was ingeschreven als *"uitkeringsgerechtigd volledig werkloos"*.

De Raad stelt vast dat er geen betwisting kan bestaan over het feit dat de verzoekende partij aldus valse of misleidende informatie heeft aangewend, die van doorslaggevend belang geweest is voor de verlenging van haar verblijfsrecht. Bijgevolg vermocht de gemachtigde van de staatssecretaris in toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet een einde stellen aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij.

Artikel 42septies van de vreemdelingenwet luidt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij voorhoudt dat de gemachtigde spijkers op laag water zou zoeken. Terwijl het loutere feit dat de bestreden beslissing slechts een jaar na de vaststelling van het bedrog werd genomen niet impliceert dat de gemachtigde niet meer zou kunnen besluiten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De Raad merkt nog op dat niet kan worden ingezien wat het belang is van de verzoekende partij bij haar kritiek, die er *de facto* op neerkomt dat haar verblijf niet snel genoeg zou zijn ingetrokken.

Het komt de verzoekende partij zelf toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van een controle over de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van haar verblijfsrecht, nadat door de gemachtigde van de staatssecretaris uitdrukkelijk was aangegeven welke bewijsstukken in welke situatie dienden te worden voorgelegd.

In zoverre de verzoekende partij laat uitschijnen dat artikel 42septies van de vreemdelingenwet enkel toepassing zou kunnen vinden indien bij het indienen van een aanvraag tot verblijfsmachtiging valse informatie wordt gehanteerd, laat de Raad gelden dat een dergelijke enge interpretatie niet blijkt uit de bewoordingen van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Integendeel blijkt dat de valse of misleidende informatie van doorslaggevend belang moet zijn geweest voor de erkenning van het verblijfsrecht.

Uit het voormelde blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekende partij valse of misleidende informatie heeft aangewend, die van doorslaggevend belang is geweest om haar verblijfsrecht in het Rijk te behouden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

"TWEEDE MIDDEL: Schending van art. 8 van de Vreemdelingenwet. Dat art. 8 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt: (...). Dat art. 54 van het Vreemdelingebesluit als volgt luidt: (...). Dat art. 57 van de Vw. als volgt luidt: (...). Dat gedaagde bij het intrekken van het (verblijf) zo nodig een bevel aflevert. Dat gedaagde zulks heeft gedaan doch in weerwil van art. 8 van de Vreemdelingenwet niet heeft vermeld welke de precieze toepassing zou zijn geweest van art. 7 van de Vreemdelingenwet. Dat derhalve art. 8 van de Vreemdelingenwet geschonden is."

2.2.2. De verzoekende partij voert een schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet aan, doordat de bestreden beslissing niet vermeldt welke bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet werd toegepast.

Artikel 8 van de vreemdelingenwet luidt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast."

De bestreden beslissing vermeldt de artikelen 54 en 57 van het vreemdelingebesluit.

Artikel 54 van het vreemdelingebesluit luidt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Artikel 57 van het vreemdelingebevel luidt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde beslist een einde te maken aan het recht op duurzaam verblijf op grond van artikel 42septies van de wet, wordt deze beslissing aan de betrokkene betekend door het overhandigen van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met daarin, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. Het document dat de duurzaamheid van het verblijf bewijst of de duurzame verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken. Indien echter de Minister of zijn gemachtigde beslist een einde te maken aan het recht op duurzaam verblijf maar het verblijfsrecht van de betrokkene te behouden, wordt aan de betrokkene een verklaring van inschrijving overeenkomstig het model van bijlage 8 of een verblijfskaart van familielid van een burger van de Europese Unie overhandigd nadat het document bedoeld in het 1e lid is ingetrokken.”

Uit lezing van voornoemde artikelen blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in geval dat aan het recht op verblijf een einde wordt gesteld, over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording “zo nodig” de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te geven na een beslissing die een einde stelt aan het recht op van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op de ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De bestreden beslissing heeft enkel betrekking op *“een einde (stellen) aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden”*. Er wordt wel vermeld in de bestreden beslissing dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, maar er kan niet in gelezen worden waarom verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt. Uit het gegeven dat verzoekster niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet *ipso facto* voort dat zij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. Zo kan het zijn dat verzoekster om een andere reden nog op legale wijze in het Rijk verblijft.

Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoekster in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de vreemdelingenwet het vereist. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (*cf.* RvS 15 februari 2010, nr. 200.807).

De bestreden beslissing *“vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast”* niet, waardoor artikel 8 van de vreemdelingenwet is geschonden.

Het tweede middel is gegrond.

Het beroep tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 30 september 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen.

Artikel 2

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 september 2013 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC